

Vlastimil Tyrol

Dítě Kronovo

Tunel byl u konce. Těžká dřevěná vrata vyztužená ocelovými pásy uzavírala cestu a masivní zámek na oku kování napovídal, že zdolání téhle překážky by zabralo příliš času.

Bernard se zastavil. Srdce mu bušilo a plíce ze všech sil nabíraly zatuchlý vzduch. Připadalo mu, že jeho ruce a nohy váží cent.

Rozhlédl se. Kromě vrat tu byla vidět jenom spleť vertikálně vedených trubek a kabelů. Dekadenti se znovu blížili a on byl v pasti.

Za tuhle akci odměna nebude, prolétlo mu hlavou. Možná tak pár večerů ve společnosti Zikmunda a jeho sbírky chirurgických nástrojů. Zbili mě, sebrali mi záříč i s aktivátorem. První aktivátor v jejich rukou. A nechybělo mnoho, a zůstal jsem tam i já. Podcenil jsem je. Měl jsem si přece jenom vzít někoho s sebou.

Otřásl se. Rychle proměnil své ruce a nohy v cosi, co se podobalo dvěma párům nesmírně ostrých cepínů, zasekl je do zrezivělé plechové roury a začal šplhat. Mohl jenom doufat, že v prostoru, kam špinavé lampy nedosvítily, najde nějakou únikovou cestu.

Plech se drotil a dolů padala záplava prachu a rzi, ale trubka držela. Bernard šplhal jako o závod, zasekával ostří svých končetin do vetchého kovu a vytahoval se nahoru, dál od lidí, kteří mu usilovali o život.

Shromažďovali se dole. Osm chlapíků s holemi a klacky, udýchaní a zpocení a nesmírně zklamaní. Nenadávali. Jenom supěli po namáhavém běhu a dívali se za Bernardem, který jim pomalu unikal do tmy. Jeden z nich zahodil hůl a vztekle udeřil pěstí do trubky.

U stropu byl průvan. Bernard zapátral po nějakém otvoru, hmátl po traverze trčící ze stěny a vyhoupl se na ni. Přímo proti sobě měl ústí klimatizace.

Zamával na Dekadenty a vsoukal se dovnitř. S nenávistí se zadíval na svoje končetiny, změnil je opět v ruce a nohy a pomalu se sunul mírně stoupající šachtou.

Vylezl do velkého prostoru slabě osvětleného několika zaprášenými lampami. Znal to tu.

Všechno se tu změnilo. Pamatoval se na stanici podzemky jako na světlou halu plnou lidí, lesku obložení a hluku. Teď tu panovalo šero a ticho. Už celé roky podzemka nejezdila a stanice zchátrala. Zmizelo obložení, dlažební desky, eskalátory... Jako hadi se po betonovém povrchu nástupišť plazily kabely s odranou izolací, ze zdí trčely dráty a trubky a v kolejišti stála v páchnoucích loužích voda. Každý Bernardův pohyb vířil oblaka prachu. Všude okolo se míhaly šedé stíny vyžděšené pištících potkanů, hledající před Bernardem úkryt v bezpočtu děr.

Ostře a bolestivě se Bernardovi vybavil okamžik, kdy tu byl naposledy. Nástupiště bylo plné lidí a vlaková souprava se právě vynořila ze zákrut tunelu. Bernard znovu ucítil mezi lopatkami tlak páru dlaní, které ho tehdy posunuly přes bílou čáru hrany nástupiště a vrhly do kolejiště. Pocit pádu, kratičkový pohled na lidi na nástupišti, vyžděšená tvář staré ženy v oranžovém kabátě, na jezka ostříhaný jednooký muž s nataženou rukou... A masa vlaku, tupý náraz a výbuch nepředstavitelné bolesti.

"Do hajzlu!" zaklel Bernard. Nic na celém světě nemohlo překonat hrůzu, kterou s sebou přinášela tahle vzpomínka. Všechno, co v jeho těle ještě bylo organické, se otřásl v náhlém šoku. Bylo mu nanic.

Za stěnou se ozývaly hlasy. Dekadenti možná jenom proklínali smůlu, ale bylo možné, že hodlají pokračovat v pronásledování. Bernard nechtěl riskovat. Třebaže se cítil vyčerpaný a každý pohyb jenom zvyšoval jeho únavu, rozběhl se k východu. V podzemce vládli potkani a ne Plebejové, což mohlo znamenat jediné to, že vchod do stanice je pečlivě uzavřený. Ještě zdaleka z toho nebyl venku.

Seděl ve voze a tupě zíral do tmy. Měl by jet do Centrály a ohlásit zpackanou akci. Měl by...

To znamenalo Zikmunda. Nepříjemný a možná i velice bolestivý pohovor s člověkem, který většinu atributů lidství vyměnil za moc. Ten netvor sice nebyl odpudivý na pohled, ale s krutou a vyžilou tváří, s jemnými rukama klavíristy a chůzí pantera se stal noční můrou všech svých Děti.

"Děti moje," říkával hlasem laskavého a chápajícího otce lidem, které vychovával k obrazu svému okamžik před tím, než Je přinutil trpět. Jeho dlouhé prsty přejížděly po pokožce oběti s mileneckou jemností až do chvíle, kdy způsobily bolest.

"Následujme Krista, Děti," pronášel s neměnnou pravidelností nad tělem zmučeného a bolestí pološíleného hříšníka. "I on trpěl, a utrpení je i naším osudem. Smířme se s tím, a staneme se silnějšími. Možná nedojdeme spasení, ale budeme ve své práci dělat méně chyb."

Nikdo nevěděl, odkud pramení jeho fanatická věrnost Kronu. Všichni ho nenáviděli a všichni se ho báli. A nikdo nemohl říci, že by Zikmund nebyl úspěšný. Vytvořil tým dokonalých profesionálů, který dosud nikdy nechyboval. Až do dneška.

Bernard zoufale udeřil pěstí do volantů. On chybu udělal a nevěděl, co si má počít. Přiznat vlastní neschopnost?

Rozjel se. O sklo vozu se třístily dešťové kapky a ventilátor hnal do interiéru vzduch páchnoucí hnilobou a splašky. To bylo v plebejské čtvrti normální.

Ale přítomnost té holky v kožené bundě a minisukni tady normální nebyla. Bernard, aniž věděl proč, okamžitě zastavil.

Na tuhle čtvrt' byla příliš krásná, příliš dobře oblečená a příliš mladá. Tady bylo místo pro stárnoucí a ztrhané děvky, roztřesené šoty stejně jako jejich zákazníci. Tahle holka měla viditelně dost peněz, aby mohla vyhovět potřebám, uměle vyvolaným zářiči Kronu. Nepatřila sem.

Stála u zdi starého domu a modrobílé světlo lamp z ní udělalo bytost jakoby z jiného světa, éterickou a pohádkově krásnou. Bernard ji nemohl nepozvat do vozu.

"Ahoj," řekla příjemně modulovaným hlasem. "Já jsem Tereza."

Bernard se představil. Rozpaky a údiv nad vlastním konáním mu sešněrovaly hrdlo natolik, že své jméno spíš zachrčel, než vyslovil.

"K tobě?" zeptala se Tereza.

To nepůjde, uvědomil si Bernard. Možná tam čeká Zikmund. Musí už vědět, že zářič nebyl aktivován.

Zavrtěl hlavou.

"Tak jo," usmála se Tereza. "Ke mně." Řekla mu adresu a Bernard se beze slova odlepil od chodníku. V patricijské čtvrti, prolétlo mu hlavou. Ona bydlí na Olympu!

Proplétal se úzkými uličkami Starého města, mezi sto a více let starými betonovými domy, ve kterých živořili a pomalu se duševně rozkládali Plebejové, ničení reklamními šoty Kronu. Minuli jednu ze čtvrtí Dekadentů, ve které na nárožích postávali ostří hoši v uniformách soukromých bezpečnostních služeb. Vjeli na širokou a skvěle osvětlenou vozovku vedoucí nahoru k Olympu, stojícímu na stovky metrů vysokých pylonech.

"Terezo," řekl Bernard, "já..."

Nevěděl jak dál. Jak má vysvětlit, že neví, proč ji vzal do vozu. Jak jí říci, že téměř polovina jeho těla je biometalická protéza, že si s ní může maximálně povídat. Snad by ji mohl pozvat na pozdní večeři, ale z čeho zaplatí účet? Ceny na Olympu byly vždycky vysoké. A on sám přece nemůže jíst a pít. Musel by se pochlubit hrstí kapslí s výživou. Proč jí vůbec zastavil?

"Jsem v průšvih," vyhrkl nakonec zoufale. "Potřebuju se schovat. A musím zmizet z města. Rychle, a co nejdál!"

"Proč?" zeptala se udiveně a vrhla na něho zpod dlouhých řas zkoumavý pohled. "Víš co, zastav tady," dodala, jako by náhle dospěla k nějakému rozhodnutí.

Bernard poslechl. Zastavil u pohyblivého chodníku těsně před prvními domy Olympu, třpytícími se sklem a kovem.

Bylo tu plno světla a prostoru. V draze vybudovaných a pečlivě udržovaných parcích rostly stromy a jemně voněly květiny. Na ulicích nebylo vidět žádný nepořádek typický pro Staré město. Vanul tu svěží vítr beze stopy zápachu.

"Co máš za problém?" zeptala se Tereza a natočila se v sedadle k Bernardovi.

"Nechal jsem se zaskočit," začal horečně vysvětlovat Bernard. "Sebrali mi zářič a aktivátor. Málem mě dostali. Jak se teď mám ukázat v Centrále? Zikmund ze mě udělá hromádku roztřeseného masa!"

"Jaký Zikmund? Jaká Centrála? Zářič? A kdo ti ho sebral? Proč?"

Bernard na chvíli zaváhal. Ještě nikdy nevyprávěl svůj příběh a teď nevěděl, jak začít. Ve chvíli, kdy se po své nehodě probudil v nemocnici? Nebo by jí měl popsat mechanismus působení podvědomé reklamy Kronu? Svoji práci?

Zhluboka se nadechl a spustil. Nehledanými a překotnými slovy popisoval té neznámé holce svůj osud. Vyprávěl jí, jak za něho Kronos zaplatil protézy, seznámil ji s výší svého dluhu. Prozradil jí, že se dobrovolně zavázal k té nešpinavější práci, aby měl vůbec šanci tu obrovskou sumu splatit. Vyznal se jí z touhy po normálním, organickém těle. Popsal praktiky Kronu a jemu podřízené Centrály se Zikmundem v čele.

"Rozdělili lidi do kategorií. Patricijové tady nahoře mimo dosah zářičů. V pořádku, za tu výsadu platí. Mají z čeho.

Pak jsou Konzumenti. Mají prachy a kupují, co jim Kronos přikáže. Taky v pořádku.

Plebejové. Nemají nic. Ani dostatečnou kupní sílu. Mají uměle vytvořené potřeby a žádnou možnost je uspokojit. Jsou roztřesení, zničení svým podvědomím a odsouzení k duševní retardaci. Na nich nezáleží vůbec nikomu.

A Dekadenti. Kvůli nim zřídil Kronos Centrálu. Mají peníze a hodně toho vědí. A bojují proti Kronu a jeho zářičům. Verbují Plebeje a čas od času vyčistí část města od zářičů. Neustále se s Kronem soudí a dělají těžkosti. A my, agenti Centrály, likvidujeme jejich strážné a znovu a znovu strkáme zářiče do jejich domů. Aby se ráno probudili a měli šílenou chuť na jogurty MILKER a kávu BROWN a pečivo STANLEY. Aby měli potřebu obléknout se do prádla ROBSON a navonět se parfémy ROSE."

Noc končila. Nebe na východě zesvětlovalo a černé mraky na obloze zřídly a zešedly. Přestalo pršet a na ulicích se objevili první lidé. Metan, poslíčci, zaměstnanci obchodů, úředníci a policisté.

Jeden policajt se pomalou chůzí blížil k Bernardovu vozu. Byl obtloustlý a vypadal ospale. Se shrbenými zády a rukama vraženými do kapes uniformy se šoural k pohyblivému chodníku, zíval a unaveně mžoural očima napůl ukrytýma za otekými víčky.

"Proč chceš utíkat?" zeptala se Tereza.

"Sebrali mi zářič i s aktivátorem," postěžoval si Bernard. "Takhle ho mohou prozkoumat a vymyslet něco, co bude podvědomou reklamou blokovat. Aktivátor se jim neměl dostat do rukou. Za to mě Zikmund zabije."

Policajt byl kousek od vozu. Znovu zívá a lhostejně se podíval na Bernarda.

"Možná jo," přikývla Tereza. "Já na jeho místě bych to udělala."

Natáhla ruku. Bernard, překvapený jejími slovy, reflexivně vymrštil v obranném gestu paži a přeměnil dlaň v široké ostří.

"No tak," řekla Tereza. "Uklidni se. Nic ti nehrozí."

Pohládila ho po vlasech a Bernard se zastyděl. Možná, že to s ním opravdu myslí dobře. Snad mu náhoda přivedla do cesty posledního normálního člověka ve městě plném paranoiků. Nabídne mu úkryt?

Na zápěstí měla široký kovový náramek, který se Bernardovi zapletl do vlasů.

"Au," sykl. "Taháš mě!"

Policajt byl u dveří vozu a Bernard si všiml, že sahá po zámku. Než stačil zareagovat, ucítil v páteři nepříjemné brnění přecházející v prudkou bolest vystřelující až do mozku.

Paralyzátor!, uvědomil si šokovaně zlomek sekundy před tím, než se propadl do tmy.

*** Dodávka se hnala nejvyšší možnou rychlostí. Bernard neviděl malými okénky tolik, aby mohl poznat, kde se nacházejí, ale odhadoval, že se řidič snaží dostat na výpadovku z města.

Někdo je pronásledoval. Řidič, onen obtloustlý policajt, nadával na smůlu a cvičil s obstarožním vozidlem tak, že Bernard, spoutaný ocelovými lanky, se bolestivě otloukal o plechové stěny pohyblivého vězení.

Policajt už na sobě neměl uniformu. Převlékl se do ošuntělého kabátu a na hlavu si nasadil promaštěný a beztvářý klobouk. Bůhví jak to dokázal, ale v civilu vypadal nebezpečněji a tvrději než ve stejnokroji.

Dodávka se zmítala v sérii prudkých zatáček a polda měl plné ruce práce se zvládnutím řízení. Odkudsi zezadu se ozvala silná rána a zvuk borceného kovu. S motorem řvoucím v nejvyšších otáčkách je předjelo jiné auto a hluk jeho motoru se smísil s praskáním výstřelů.

"Dobrý!" zajásal policista s pohledem upřeným na druhý vůz. "Sejmi ho! Dělej!"

Dodávka se pohybovala uprostřed nesmírně riskantní honičky. Někdo ji bránil a kdosi jiný se pokoušel ji zastavit. Zikmund, napadlo Bernarda. To musejí být Zikmundovi lidé.

"Skvělý," oddechl si policajt a otřel si pot z čela. Ve stejném okamžiku někde blízko s ohlušujícím rámem havaroval další vůz. Dodávka zpomalila a řidič se začal usmívat.

"Je to v suchu," řekl a na vteřinku se otočil dozadu. "Nazdar, Bernarde. Nebolej tě ručičky a nožičky?"

Máloco mohlo být více zraňující než tato úmyslně neomalená slova. I po dlouhých rocích, které od nehody uplynuly, byl Bernard nesmírně citlivý na posměch. Nešlo jenom o omezení, ale i o život, který mu protězy vnutily. Obrovský dluh a téměř otrocká závislost na Kronu, dny plné snění o regeneraci, nedostupné a vytoužené, zoufalé šetření peněz...

"Smrade," zasyčel nenávislně. "Hajzle jeden!"

"Vychovanej hoch," konstatoval policista a otočil dodávku. Vraceli se zpátky do města a Bernard horečně přemýšlel, co a kdo s ním může mít za plány. Pro peníze to rozhodně nebylo. O zářič s aktivátorem přišel, o Kronu toho nevěděl nijak moc a Centrála dbala na to, aby se její agenti neznali jinak než podle vidění. Byl pouhým pěšákem v nečistě rozehrané hře a svůj mizivý význam v ní dobře znal.

"Co má znamenat ten únos?" zeptal se.

"Kdo se moc ptá, moc se dozví," odsekl policajt. Zajel ke kraji vozovky a zastavil. Přesunul se na sedadlo spolujezdce, otevřel okénko a na někoho venku zamával.

Cvakl zámek, řidičovy dveře se otevřely a do dodávky nastoupila Tereza. Byla oblečená do dlouhých kalhot a jednoduše střiženého pláště a přes rameno jí visela sportovní taška. Vypadala teď spíše jako studentka; pouliční holku nepřípomínala ani v tom nejmenším. Beze slova nastartovala a rozjela se. Policajt vedle ní si opřel hlavu o okénko a okamžitě usnul. Tiše pochrupeval a z koutku úst mu tekla pramínka slin.

"Terezo," zašeptal po dlouhém přemýšlení Bernard. "Co to má znamenat? Proč jste mě unesli?"

Aniž se otočila, mávla rukou a dál se soustředila na řízení. Podle všeho se znovu vraceli na Olymp, protože vůz jel neustále do kopce a kolem vozovky nebyly vidět žádné domy. Bernard už vůbec nevěděl, co si má o tom všem myslet.

"Řekni mi to, Terezo!" žadonil důrazným šeptem. "Prosím tě!"

Nenamáhala se s odpovědí. Bernard tiše zasténal a snad posté se pokusil vytvořit z rukou nástroj, kterým by přerázl nebo přestřípl ocelová lanka pout. Ta mu ale neponechávala téměř žádnou možnost pohybu a Bernard po minutě snažení rezignoval. Překulil se alespoň ke stěně a posadil se, aby viděl okénky ven.

Olymp byl naplánován a postaven s velkou péčí. Dvě stě metrů nad střechami starých domů vyrostla houština nosníků, gigantických desek a lan nesoucích futuristické stavby Patricijů. Tady, daleko od pachu a hluku dvanáctimilionového Starého města, žilo několik desítek tisíc těch nejbohatších a nejvlivnějších. V budoucnu se právě sem měla přestěhovat správa města a některé státní úřady. Přibývaly stále další a další budovy a Tereza řídila dodávku právě k těm novým a dosud neobydleným stavbám.

Vjeli do útroby budovy, která tvarem a leskem připomínala obrovský brilant. Hala, ve které dodávka zaparkovala, zdaleka ještě nebyla dokončená. Ze stěn visely cáry ochranných fólií a strop tvořila kovová mříž, přes kterou Bernard viděl svazky kabelů a díly klimatizace. Na podlaze byly na velkých hromádách naskládané obkladové desky.

Tereza vystoupila z vozu a kamsi zmizela. Policista pořád spal s hlavou opřenou o okénko. Klobouk se mu svezl na stranu a řídké mastné vlasy se přilepily na zamlžené sklo. Někde v hale plechově zařinčely dveře a ozvaly se kroky.

Dvojice Plebejů otevřela dveře dodávky a vytáhla Bernarda ven na holou a špinavou podlahu haly. Oba mohli sloužit jako učebnicová ukázka stresu, způsobeného šoty Kronu. Byli pohublí a zešedlí, silně se jim třáslы ruce a jeden z nich byl poznamenaný pětisekundovým tikem. V intervalech, odpovídajících nočnímu vysílání zářičů, se mu obracely oční bulvy tak, že bylo vidět jenom bělmo. Jeho pohyby byly strojově trhané a působily nelidsky.

"Nazdar, Klausí," řekl, a Bernard otočil hlavu, aby viděl, na koho ten Plebej mluví.

Zdravil policistu, který se pomalu hrabal ze dveří dodávky.

"Ahoj," řekl Klaus neutrálně. "Vodnete ho nahoru."

'Nahoru' znamenalo malou místnost v prvním patře. Měla prosklenou celou jednu stěnu, ale někdo ji pečlivě polepil pásy papíru. Bernard zauvažoval, jestli je to proto, aby neviděl ven, anebo proto, aby nikdo neviděl dovnitř.

Plebejové, udýchaní a unavení, složili Bernarda na kovové lůžko vedle dveří, připoutali ho a beze slova odešli.

Klaus přinesl židli. Postavil ji na zem vedle lůžka, ztěžka se posadil a promnul si zarudlé a slzíci oči.

"Dva dny jsem nespál," postěžoval si. "Kvůli tobě."

Vytáhl z kapsy kabátu kovovou krabičku, která byla Bernardovi značně povědomá. S úžasem si uvědomil, že se dívá na zářič, sice pozměněný a přestavěný, ale přece jen to byl ten přístroj, se kterým Bernard denně pracoval.

"Jo," řekl Klaus. "Je to von."

Chvilíčku manipuloval se sadou ovladačů, které na zářiči vůbec neměly být, a pak namířil přístroj na Bernarda.

"Funguje?" zeptal se posměšně. "Rázy v intervalu pěti sekund připomínající zpomalený tep hluboko pod spánkovými kostmi. Tak je to přece napsané v té vaší příručce, ne? Takhle nějak by měl bdící člověk vnímat funkční zářič, je to tak?"

Měl pravdu. Ale Bernarda neudivila Klausova znalost interní příručky Centrály, třebaže byla tajná. Podivná, a pro Bernarda šokující, byla skutečnost, že opravdu uvnitř hlavy cítil pomalý tepot.

"Jak to?" vyhrkl. "Já jsem přece imunní!"

"Slíbili ti to," konstatoval Klaus. "Museli, protože ty nemůžeš jíst a pít. Jestli z tebe neměl bejt neurotik, museli ti dát imunitu."

Hlučně cvakl vypínačem přístroje a zastrčil jej zpět do kapsy.

"Neřekli ti, že vyvinuli novou generaci. Víš, že zářiče vyvolávají chuťové, hmatové, čichové a sluchové potřeby. Ale nevíš, že nové přístroje stimulují i zrak. A proti tomu imunní nejsi."

Klaus střídal humpoláckou mluvu Plebejů s vybroušeným a střízlivým jazykem Patricijů. Nevědomky se tím usvědčoval z častých styků s oběma skupinami lidí. Bernard si dosud myslel, že i policajti jsou rozkastrovaní, že právě tohle nedělají.

"Jak si myslíš, že jsem tě asi dostal?" zeptal se Klaus.

"Nevím," přiznal Bernard. "Vypadalo to jako náhoda. Ale to asi nebyla, že?"

"Zářič," poklepal si Klaus na kapsu. "Celý tejdny tě doma zpracovával. Voperoval ti Terezu do hlavy. Bylo vyloučený, abys nezabral. V podzemce jsi mi utekl, ale přes Terezu ses nemohl dostat."

"Aha," řekl Bernard. "Paralyzátolem mě dostala ona?"

"Jo. Měla ho v náramku. Šikovná holka, co?"

"To je. Ale ještě nevím, co to všechno znamená."

Klaus se na židli zavrtěl, zív a protáhl se. Tu otázku musel očekávat a na přípravu odpovědi měl času spoustu, ale přesto hrál o čas. Jako by se mu odpovídat nechtělo.

"Nemyslíš si, že reklama Kronu je svinstvo?" začal opatrně. "Nedává lidem šanci, vytváří potřeby, které musejí být naplněny. Navíc není tak úplně v souladu se zákony."

A čtyřicet procent lidí, Plebeje, kteří nemají na to, aby svým potřebám vyhověli, pomalu a jistě duševně i fyzicky mrzáci."

"No a co!" vyštěkl Bernard. "Ty to chceš zastavit? Nejsi první ani poslední. Ale nepodaří se ti to. Jednou je ta technologie na světě, tak už tady zůstane. A jestli se v Centrále dozvědí, že mě unesl polda, tak nezůstaneš na živu dlouho. Půjdou po tobě vlastní lidi!"

"Já vím," řekl smutně Klaus, "Magistrát, prokuratura, soudy i policie jsou na výplatní pásce Kronu. Ale moje riziko je dobře zkalkulované. Mám šanci, a velkou. Jen co mi přivezou jiné auto, vyrazíme na výlet. Předhodím tebe, tvůj zářič s aktivátorem a spoustu důkazů přímo vládě."

Bernard vytřeštil oči. Jak ten člověk chce přinutit vládu, aby se zabývala problémem jednoho nepříteli důležitého města?

"Abys věděl," pokračoval Klaus, "Kronos začíná po celé zemi stavět obří televizní vysílače. Za tři měsíce chce zahájit provoz. Za čtyři měsíce jsou volby. Neříká ti to nic? Země pokrytá signálem, zářiče nové generace, volby... Pořád nic?"

Přestože na dálnici byl hustý provoz, všiml si Bernard po dvou hodinách jízdy čtyř doprovodných vozů. Zdánlivě chaoticky se objevovaly vpředu i vzadu a vždy byly alespoň dva na dohled od limuzíny. Každý byl obsazen trojicí mužů, z nichž řidič byl patrně z řad Dekadentů a jeho spolujezdci vyhlíželi jako Plebejové.

Šedivé a uplakané ráno přešlo v podivuhodně krásný den. Na bezmračné obloze jasně zářilo slunce, krajina hýřila barvami a vzduch byl křišťálově průzračný. Na Bernardovu náladu to ale nemělo sebemenší vliv.

Zachmuřeně hodnotil své šance v téhle hře. Klaus chce, abych vypovídal. Když to udělám, Zikmund na mě poštvě všechny svoje lidi. Když budu mlčet, zabije mě Klaus. Jak mám z toho vyjít se zdravou kůží? Mám zkusit vyjednávat? Prodat informace? Vyměnit je za ochranu, za novou identitu? Nebo snad za nové tělo? Za regeneraci?

Rozbušilo se mu srdce. Takovou příležitost už nikdy mít nebudu. Tohle je šance!

Podíval se na své končetiny, uvězněné v trubcovitých pouzdrech a spoutané důkladným řetězem. Možná se jich zbavím, řekl si. A budu mít normální ruce a nohy, žaludek a střeva, ledviny... A genitálie. Mohl bych být úplně normální člověk!

"Končím," řekl Klaus Tereze. "Usínám za volantem a bolí mě záda."

Limuzína sjela z dálnice na parkoviště motelu a za volant se posadila Tereza. Klaus se drobným poklusem rozběhl k toaletám.

"Terezo," zeptal se Bernard, "jakou mám šanci tohle všechno přežít?"

"Když budeš zpívat," pokrčila rameny Tereza.

"A ty to děláš proč?"

"Pro peníze," řekla prostě. "Co sis myslíš?" Zavrtěla hlavou, jako by se divila jeho naivitě. "Klausovo osobní kouzlo s tím nemá nic společného a nějaký soucit s lidmi také ne. Chci mít dost peněz, abych mohla bydlet nad zářiči, ne pod nimi."

"A proč mi tohle říkáš?" podivil se Bernard. "Sice to chápu, ale nějak mi to nehraje s tím, co mi řekl Klaus!"

"Já nevím, co ti řekl Klaus. Srovnej si to v hlavě, jak chceš."

Obrátila se k Bernardovi a usmála se na něho. V jejím výrazu byl soucit a sympatie a smutek.

Klaus se vracel. Mával mokřýma rukama, usmíval se a třepal hlavou, na niž si nejspíš hodnou chvíli pouštěl ledovou vodu. Nasedl do auta a vnesl do něho vůni mýdla.

"Můžeme vyrazit," řekl.

Právě v tu chvíli se ozvala dosud mlčící vysílačka.

"Klausí, vypadá to na problém. Nad vámi je vrtulník. Monitorujeme jeho vysílání, ale je kódované."

Klaus vyletěl z vozu. Rozhlédl se po obloze, a když zahlédl malou stříbrnou tečku, sprostě zaklel.

"Přesedni si!" zařval na Terezu, oběhl vůz a vecpal se za volant. Rozjel limuzínu tak razantně, že protáčející se kola zanechala na povrchu parkoviště tlusté černé čáry. Vůni mýdla ve voze vystřídal zápach spálené gumy.

"Tohle číslo," řekl Klaus Tereze a podal jí lístek. "A hlasi-tej telefon."

Vyřít se na dálnici a dupl na plyn. Nereagoval na protesty řidičů doprovodných vozů, které se ozývaly z vysílačky, a jenom koutkem oka sledoval Terezu u telefonu.

"Tak to zvedni!" syčel vztekle, když se z reproduktoru ozval vyzváněcí tón. "Zvedni to!"

"Delta, sekretariát pana Gridera," řekl strojový hlas počítače. "Co si přejete, prosím?"

"Tohle je Griderovo osobní číslo!" vybuchl Klaus. "Okamžitě mi ho sežeň k telefonu!"

"Bohužel, pan Grider není přítomen," řekl počítač. "Identifikoval jsem vás podle hlasové databáze jako pana Klause Gebauera. Zanechám panu Lincolnovi vzkaz."

Klaus zuřivě praštil pěstí do panelu telefonu.

Delta, honilo se Bernardovi hlavou. To mi něco říká. Tu firmu přece znám, to není žádná státní instituce. Delta. Co je zač?

Limuzína uháněla po dálnici. Stříbrný stroj, třpytící se v jasném slunci, letěl nad ní a nijak se nesnažil být nenápadný. Arogantně demonstroval úmysl neztratit Klause z očí, stoupal a klesal, kroužil nad dálnicí a v předstíraných útocích nalétával na vůz a chvílemi se přibližoval tak blízko, že v průhledné bublině kabiny bylo možné rozeznat trojici lidí. Zřejmě se skvěle bavili, protože každou chvíli některý z nich na Klause zamával.

"Tomu neutečeš," poznamenal Bernard.

"To se teprve uvidí," zasyčel Klaus. Na nejbližší odbočce sjel z dálnice a riskantně hnul vůz po mizerné silnici k blízkým horám.

Delta, přemýšlel Bernard. Odkud já to jméno znám? Co chystá proti Kronu? Proti mně? K čemu jim mám sloužit? Platili Klause? To znamená, že ten polda rozhodně nejednal z čirého smyslu pro spravedlnost! Co to na mě hraje?

Delta! Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Polozapomenutý pojem se Bernardovi vynořil v paměti a objasnil mu celou záhadu.

"Ty zmetku jeden!" vyjekl Bernard na Klause. "Ty jeden pacholku prodejnej! Tak ty to děláš proto, že reklama Kronu je svinstvo? Kvůli tomu, že za pár měsíců jsou volby?"

Tereza se otočila dozadu, natáhla ruku a položila mu ji na rameno. Konejšivě se usmála ve snaze uklidnit ho a spiklenecky přivřela jedno oko. Na okamžik tím Bernarda zmátla.

"Budeš se divit, ale jo," houkl Klaus od volantu. "Přesně kvůli tomu to všechno dělám!"

"A nic za prachy Delti, že?" oponoval Bernard rozhořčeně. "Ty jí pomáháš k návratu!"

Delta. Už léta vyřízený a zapomenutý konkurent Kronu. Musela se stáhnout z města a vyklidit pozice, protože nepřišla s nápadem, který by podvědomou reklamou překonal. To znamenalo obrovské ztráty, protože reklamní koncerny prorůstaly do všech odvětví ekonomiky a i do politiky. Kronos se na úkor Delti zmocnil podílů téměř ve všech firmách ve městě, pečlivě jejich činnost zharmonizoval a starostlivě pečoval o to, aby nikdo cizí nevnikl do sféry jeho vlivu. Delta si svůj úder připravila a načasovala dobře, ale zjevně se jí nepodařilo dostatečně minimalizovat všechna rizika.

Klaus se ostře ohradil: "A jak bych zaplatil lidi? Roky práce a stovky lidí. S mým platem bych byl nezajímavější pro Plebeje!"

Charakter krajiny se rychle měnil. Silnice se zařezávala do kopců, porostlých lesy. Zelenou spleť stromů jizvily zvětřalé a bizarně formované vápencové skály. Hory byly na dosah ruky, a s nimi i šance uniknout vrtulníku, anebo alespoň znesnadnit pronásledování lidem, které určitě vrtulník navigoval. Klausův zběsilý úprk už nevypadal tak šíleně.

"Hade," ulevil si Bernard. "Proti tobě jsem břídl. Já to dělám, protože jsem neměl jinou volbu. Já se hrabu ve špíně, abych neskončil v nějakém charitním domě pro kriply! Nevěřím ti!"

Klaus upíral oči na silnici. Rty držel pevně stisknuté a čelo mu zkrabatily zlostné vrásky. Přesto promluvil klidně.

"Roky tě sleduj u. Na kontě máš tři mrtvé, přes dvě stě umístěných zářičů, a na majetku jsi způsobil škody za půl milionu. Odpovídá snad tohle chování nějaké filozofické škole?"

Byl to nešťastně vedený spor. Bernard postřehl, že se jak on, tak i Klaus snaží v očích toho druhého očistit a omluvit svoje jednání. Bránili své postoje a motivy a přitom věděli, že stěží obstojí před sebou, natož pak před tím druhým.

"Jsem pragmatik!" vyštěkl Bernard zoufale. "A taky hloupej snílek, protože doufám, že se někdy dočkám regenerace!"

"Nechtě toho," otočila se Tereza. "Vybrali jste si ten nejlepší čas na hádku!"

"Ať ti řekne, co mě čeká!" vykřikl Bernard.

"Asi smrt," řekl Klaus lhostejně. "Za tu cenu to stojí."

Rozpačitě si odkáslal a pevněji sevřel volant. Silnice kopírovala vrstevnici skalnaté hory a on měl plné ruce práce s řízením. Časté pohledy do střešního okna ho ubezpečily, že vrtulník je neztratil ani v lese.

*** To, že Zikmund řídí celou akci osobně, došlo Bernardovi ve chvíli, kdy v zatáčce uviděl Klausův doprovodný vůz. Jedině Zikmund byl schopen vymyslet takovou zlomyslnost, a jedině Zikmund ji dokázal realizovat. Bernard raději nepřemýšlel o osudu lidí, kteří ještě nedávno byli uvnitř.

Vůz, zjevně nepoškozený a bez osádky, stál v ostré zatáčce napříč silnice. Klausovi nezbylo nic jiného, než strhnout volant a doufat, že se mu podaří zastavit ještě před propastí.

Ted' stáli dva metry od hrany srázu. Dva metry od stometrové hlubiny. Částečně do ní viděli a nikdo z nich z toho neměl radost.

Na kraji silnice zastavovalo jedno auto za druhým. Všechna měla velká a nápadná loga Kronu, kouřová skla a antény vysílaček. Arogance a sebejistota z nich číselly s intenzitou, která naháněla strach. Když zmlkly jejich motory, zavládl napjatý klid, plný dusivého ticha a očekávání.

Nad okraj srázu se vyhoupl vrtulník. Blyštivý kruh rotoru bičoval proudem vzduchu malou plošinu v zatáčce silnice, na které se shromáždila všechna auta, vířil prach a rozmetával napadané jehličí. Pilot zavedl stroj co nejbližší ke Klausovu vozu, zlomyslně se zašklebil a zamával. Zablikal baterií barevných světel, vystoupal o deset metrů, pomalu a elegantně se zhoupl a začal se vzdalovat.

Bernard rezignovaně sledoval odlétající stroj. Ještě před chvílí věřil, že se Klausovi podaří uniknout a v duchu si představoval, jak vyjednává o novou identitu, o organické tělo a o svobodu. Snil o nemocnici, ve které mu ukáží autokláv obsahující jeho nové, nakloňované tělo, vznášející se v poloprůhledném živném roztoku. Už viděl sám sebe, jak se probouzí po operaci a na bílé povlečené příkrývky budou spočívat jeho ruce, normální, s nehty a jemnými chloupky. Představoval si, jaké to bude, až se poprvé po dlouhých a nekonečných letech napije a nají, až si bude moci domluvit schůzku s ženou... Třeba s Terezou... Ted' to všechno bylo pryč. Naděje zmizela, a v jednom z těch tichých vozů, které jim uzavíraly cestu, byl Zikmund.

Klaus zhrouceně seděl za volantem a tupě zíral na palubní desku. I jeho naděje se zhroutily. Používal špinavé prostředky v boji proti jiné špíně a prohrál. Ted' nemohl očekávat, že se s ním bude zacházet v rukavičkách. Prohrál, a to se neodpouští.

Tereza se dívala na auta. Byla bledá a na čele se jí leskl pot. Hra, která jí nejspíš ze začátku připadala lákavě vzrušující, se změnila v boj o život a ona vsadila na špatnou kartu. Kdyby, říkala si nejspíš. Kdyby...

Klaus se s trhnutím probрал z letargie. Sáhł do kapsy, otočil se k Bernardovi a odemkl mu pouta.

"Udělej něco," zaprosil. "Pomoz mi!"

"Co?" vyjevil se Bernard. "Jak ti mám pomoci? Copak se ještě dá něco dělat?"

"Já nevím!" zaúpěl Klaus. "Vymysli něco! Něco!"

"Teď bych ti měl pomáhat," řekl trpce Bernard. "A já nevím proč."

"Seš mrtvěj muž!" ječel Klaus hystericky. "Mrtvěj!"

Otevřely se dveře jednoho z vozů a vystoupil Zikmund. Zároveň u všech ostatních sjela dolů okénka a objevily se v nich hlavně automatických pušek.

Bernard poslouchal, jak pod nohama jeho kata skřípe písek. Díval se na vysokou, elegantní postavu starého muže, vybraně oblečenou a navzdory věku štíhlou a pružnou. Co ale nechtěl vidět, byl Zikmundův obličej a oči v něm.

Zikmund otevřel Klausovy dveře.

"Grider?" zeptal se suše.

Klaus přikývl, aniž zvedl hlavu.

"Myslel jsem si to," řekl Zikmund. "Zaměstnal jsem ho tak, aby na tebe neměl kdy. Jednou ho dostanu, jenže ještě nepřišel jeho čas. Škoda, že mu nestihněš vyřídit, jak moc se těším, až ten čas nastane."

Sklonil se a pátravě se zadíval na Terezu a Bernarda.

"Dítě moje," pronesl téměř láskyplným tónem k Bernardovi. "Člověk je tvor chybný, nedokonalý a slabý. Doufá v milosrdenství bližních. Řekni mi, záříč s aktivátorem je ve voze?"

"Ano," odpověděl Bernard. Příliš dobře znal Zikmunda, aby v něm jeho řeč vzbudila nějakou naději.

"Mluvil bys?" ptal se Zikmund dál.

"Ano," řekl po pravdě Bernard.

"Proč?"

"Nic jiného mi nezbývalo. A doufal jsem, že mi zaplatí regeneraci," přiznal Bernard. Nechtěl lhát, protože dobře věděl, že Zikmund by to poznal.

"Dítě," pohrdavě řekl Zikmund. "Vzpourné, naivní, blbé!" Zabouchl dveře, otočil se a odešel. Nastoupil do opuštěného Klausova doprovodného vozu, nastartoval a pomalu se rozjel. Proklíčkoval mezi auty Kronu a zastavil už mimo silnici přímo proti Klausovi.

"Já...!" vykřikl Klaus a sáhł do kapsy kabátu. Vytáhl malý předmět, ve kterém Bernard poznal počítačový harddisk. "Mám spoustu důkazů! Protokoly, pozorování, dokumenty, analýzy, výpovědi! Kopie tajných zpráv! Seznam mých agentů v Kronu! Spojení na ně!"

Zikmund neslyšel. Vytáčet motor do nejvyšších otáček a sebejistě se usmíval.

"Schovej to," poradil Bernard Klausovi. "Už se rozhodl. Je pozdě. Pozdě na všechno."

Klaus zastrčil harddisk zpátky do kapsy. "Co chce udělat?" zeptal se.

"Nevím," odpověděl Bernard. Bylo mu do pláče a měl strach. Opravdu nevěděl, co si Zikmund vymyslí. Obvykle býval velice vynalézavý.

Chtěl se dotknout plačící Terezy a vyprostil se z pouzder pout. Pohladil ji po vlasech a s lítostí si uvědomil, že už nikdy v životě nebude moci udělat víc. Sbohem, regenerace. Sbohem, živote!

Zikmund se pomalu rozjel.

"Ježíši!" vykřikl Klaus a sáhł po klice.

Bernard se naklonil dopředu a bezohledně strhl Klause i Terezu k sobě, na zadní sedadlo.

Zikmund narazil do jejich vozu. Obzor se před nimi zhoupl, když sjeli po kousku mírného srázu k propasti. Ozvalo se kovové zaskřípění podlahy smýkané po skále a v předním skle bylo najednou vidět jenom azurovou modř oblohy. Bernard otevřel dveře, vši silou svých protéz k sobě přitiskl Klause i Terezu a vyskočil.

Nikdy později se mu nepodařilo zrekonstruovat průběh těch dramatických dvou nebo tří sekund. Pamatoval si jenom hluk motoru a skřípot brzd a v paměti mu zůstal obraz jejich vozu mizícího v propasti.

Když byl konečně zase schopen normálně vnímat, zjistil, že s jednou protézou zaseknutou do skály visí těsně pod hranou propasti. Tiskl k sobě bezvědomou Terezu a na noze mu visel námahou brunátný Klaus.

Dole explodoval jejich vůz. Výbuchu se zmocnila ozvěna a deformovala jej a násobila tak, že nakonec připomínal mohutnou dělostřelbu.

Nad hlavou se jim ozvaly kroky a nezřetelná slova. Pak začaly bouchat zavírané dveře, startovaly motory a jeden vůz po druhém se dával do pohybu.

Bernard přeměnil nohy tak, aby mohl pomoci Klausovi a přidržet jimi Terezu. Uvolnil si tím ruku a začal šplhat. Supěl námahou, zasekával ostrý kov protéz do skály a centimetr po centimetru se vytahoval nahoru. Bolelo to, a on po chvíli začal zoufale křičet. Svaly ramen a napojení protéz signalizovaly, že už dlouho takovou námahu nesnesou.

Nahoře mu tělo vypovědělo službu. Ležel na písku a lapal po dechu. Před očima se mu dělala rudá kola a v uších mu hučelo.

"Díky," zachrčel Klaus. Plazil se od propasti a jednou rukou za sebou táhl Terezu. Zhroutil se tváří k zemi vedle Bernarda a funěl do písku tak, že v něm jeho dech vyhloubil malý kráter.

Co teď?, uvažoval Bernard. Co mám teď dělat? Kam jít?

Stálo tam auto, kterým je Zikmund strčil do propasti. Mělo pomačkanou čelní kapotu, ale jinak snad bylo pojízdné. Bernard pomalu a namáhavě vstal. Došel k vozu, otevřel zavazadlový prostor, vytáhl vlečné lano a vrátil se ke Klausovi.

"Co chceš dělat?" zeptal se vydešený Klaus, když ho Bernard začal svazovat.

"Uvidíš," řekl Bernard, s heknutím nadzvedl obtloustlého policajta a odnesl ho na zadní sedadlo. Vrátil se pro Terezu a uložil ji na místo vedle řidiče. Posadil se k volantů.

Klíčky byly v zapalování. Palivoměr ukazoval něco přes půl nádrže a palubní počítač signalizoval, že vůz je i přes poškození pojízdný. Bernard nastartoval.

"Kam jedeš?" ptal se Klaus. "Kam?"

Role se obrátily. V Bernardovi pomalu zrál rozhodnutí a vracela se mu dobrá nálada. Podíval se na spoutaného Klause a vzpomněl si, že ještě před deseti minutami tam seděl on a Klaus byl pánem jeho života. To, co v něm ještě zbylo ze svědomí, mu nedovolilo vychutnat si ten náhlý obrat a mít radost z utrpení a nejistoty jeho nepřítel. Bylo mu ho líto, ale nemohl jednat jinak. Rozjel se.

Život je plný paradoxů, uvažoval. Měl jsem zemřít, a namísto toho budu žít. Skvěle žít. Plně a nespoutané! Člověk, který mi chystal smrt, mi teď zajistí báječný život!

"Jedeme domů," řekl prostě.

"Cože?" Klaus nevěřil svým uším.

"Zikmund z tebe bude mít radost," řekl Bernard. "Prozradíš mu všechno, na co se tě zapomněl zeptat. I on chybuje, a já mu dám šanci chyby napravit. Bude se tě ptát po totožnosti lidí, kteří ti z Kronu dávali informace, bude se ptát, kdo z laboratoří ti upravil zářič... Až mu vypovím všechno, o čem jsme si povídali, bude mít spousty otázek."

"To nepřežiješ," prorokoval Klaus. "Chtěl tě zabít."

"Už nebude chtít," usmál se Bernard. "A dokonce mi zaplatí regeneraci. Kronos má peněz dost."

"Kronos je postava z antické mytologie. Požíral své děti," poznamenal Klaus.

Chvilí jeli mlčky a oba hodnotili a domýšleli situaci, do které se dostali. Tereza se probouzela a tiše sténala.

"Ani Zikmund by nebyl rád, kdyby se ve vedení Kronu dozvěděli, že i on dělá chyby. A on se tě pokusil zabít, aniž z tebe vytáhl informace."

"Poděkuje ti a zabije tě," řekl Klaus.

"Dělal jsem tu práci, abych splatil dluh. Toužil jsem po regeneraci, po normálním těle. Neumíš si představit, jaká to jsou muka, když nemůžeš jíst, pít, milovat. A za tebe to všechno dostanu."

"Pokoříš ho a on se bude mstít."

"V kapse," připomněl mu Bernard, "máš harddisk. Kdyby se mi mělo něco stát, dostane jeho kopie vedení Kronu. A nejenom ono."

Obrátil se k Tereze.

"Regenerace trvá tři měsíce. Ty na mě počkáš, že ano. Budu bydlet nad zářiči, Terezo. Ne v našem městě, ale rozhodně nad zářiči. Mám před sebou skvělou budoucnost!"

Tereza se na něho podívala. S nepřítomným a zmateným výrazem ve tváři přikývla.

"Mě to bude stát život," připomněl hořce Klaus.

"Před půlhodinou jsem jel na smrt já," odsekl Bernard.

"Ty ale seš hajzl!" vykřikl zoufale Klaus.

Bernard se díval na silnici před sebou, jednou rukou řídil a druhou hladil Terezu po vlasech. Šťastně se usmíval a myslel na to, co krásného mu přinese budoucnost. Na Klause už nemusel brát ohled. Ale odpovědět by mu měl.

"Já se s tím už nějak vyrovnám," řekl.